

Vzpomínky pedagogů a studentů na Gymnázium v Hořicích

Níže si můžete přečíst citace ze vzpomínek pedagogů a studentů, kteří na Gymnázium v Hořicích studovali a učili. Texty v plném rozsahu vyjdou v dalším čísle časopisu Pod Zvičinou a budou uchovány v dokumentaci školy.

Aleš Svoboda, 1981-1985, starosta Hořic

Je pro mne důležité předeslat, že jsem hrdým absolventem Gymnázia v Hořicích. Kromě toho, že na dobu svého studia vzpomínám rád a mám spoustu krásných vzpomínek, jsem přesvědčen o tom, že mě škola svým všeobecným zaměřením dobře připravila do života. Skutečnost, že toto studium nebylo završeno vysokoškolským vzděláním je na úplně jinou diskuzi, ale mohu pouze s povzdechem konstatovat, že to již dlouhou řadu let považuji za velkou chybu.

Léta strávená na Gymnázium mi pochopitelně dala spoustu přátel, se kterými se i po 35 letech stále pravidelně a rádi setkáváme.

Další skupinou osob, která mě bezesporu velmi ovlivnila, jsou samozřejmě pedagogové. Nebudu všechny vyjmenovávat, protože bych na někoho určitě zapomněl, a to bych opravdu nechtěl. S některými z nich se stále ještě potkáváme, ale jmenovitě bych rád zmínil alespoň profesory Jiřího Horáka a Miroslava Holuba. To byly pro nás osobnosti v pravém slova smyslu a vzpomínka na ně mě provází celým životem.

75 let je délka celého lidského života. V případě školy to není žádný věk, nýbrž pouze důkaz toho, že Gymnázium si své poctivé místo mezi ostatními středními školami bezesporu vybudovalo a jednoznačně do Hořic patří.

Přeji našemu "Gymplu" dlouhou řadu dalších úspěšných let, zvědavé a zapálené studenty, skvělé a trpělivé pedagogy a osvícené vedení školy.

Jana Bouzková, 1983-1987, místostarostka Hořic

Mám-li zavzpomínat na moje roky strávené na gymnázium v Hořicích, vybaví se mi: mládí, pohoda, láska, legrace, ale i úcta, respekt, pýcha či prestiž. Byli jsme, myslím, první paralelní ročník, tedy téměř 60 dětí rozdělených dle preferovaného studijního jazyka na A a B.

To s sebou přinášelo určitou zdravou rivalitu, ale zároveň i spolupráci (kolik já zpracovávala témat z ruštiny pro „áčáky“). Obojí gradovalo nejen na školních brigádách, jednodenních bramborových, řepných, či dvoutýdenních chmelových, ale i při přípravě Pestrého zábavného večera či předtančení na ples. Příprava plesu se mi pojí i s naprosto přirozenou spoluprací s kamenickou školou, chlapci ze „šutrárny“ nám genderově vyrovnávali přefeminizované gymnázium. A podobných příkladů bych našla opravdu hodně.

S odstupem času, mám-li srovnávat, mám pocit, že studentský život bez facebooku, mobilních aplikací a internetu byl tak nějak živočišnější, šťastnější, veselejší, upřímnější, opravdovější. Místo emotikonů přímá reakce, místo Ctrl C ušmudlané dlaně od kopíraku, místo mailu či SMS kolo a hurá pro zapomenutý úkol za kamarádem na kole, místo vyhledávače na internetu knihy, knihy, knihy.

Gymnázium, to nebyli jen kamarádi, ale také kantoři. Potkalo mě velké štěstí, zažila jsem Holuba. Pan profesor Holub byl i ve svém věku úctyhodným prototypem kantora Ideála. Ač subtilní postavy, budil respekt, ač nesmírně moudrý, nikdy nikoho nezesměšnil. Jeho mnemotechnické pomůcky k lehčímu pochopení německých deklinací si budu pamatovat do konce života, stejně jako jeho krédo: „ Být přísně laskavým a laskavě přísným.“ Děkuji za tu

zkušenost. I jiní pedagogové zaslouží moji úctu, učili s vervou, ač limitováni ideologií té doby, s láskou k profesi a snad i ke studentům.

Gymnázium, jak jsem řekla v úvodu, bylo i prestižní záležitostí, pro studenty a jejich rodiče, pro pedagogy, ale i pro město. A troufám si říci, v celé historii své existence, až na dobu nedávno minulou, kdy z moci úřední prošlo nešťastnou optimalizací školství v kraji a ztratilo právní subjektivitu. Ale naděje umírá poslední, coby absolvent i Hoříčák zpívám teď spolu s tisíckami studentů, kteří branami gymnázia prošli: „Vivat Academia, vivat profesores!“

Petr Špicar, učitel 1993 -1999, v současnosti učitel na LG Jičín

Když jsem v roce 1992 dostal šanci od ředitele Pepy Lindauera učit na hoříckém gymnáziu zeměpis a tělocvik, vůbec mě nenapadlo, že zde prožiji asi nejkrásnější kantorské roky. Bylo jich nakonec šestnáct. Společně se mnou tenkrát nastoupili Láďa Šorma, Jirka Slezák a Jirka Štěpánek. Až s odstupem času jsem pochopil a myslím, že i ostatní, že si Pepa vybíral do sboru kantory, kterým nevadí práce nad rámec rozvrhu hodin a současně se rádi účastní i mnoha akcí – kantorského volejbalu, fotbalu, kuželek, zpívání s kytarou, houslemi a basou, oslav jubileí apod.

A tak se postupně vytvořila parta, do které zapadly holky z kanceláře i školník, kde sportovali téměř všichni netělocvikáři, na nástroje hráli a zpívali všichni tělocvikáři, a to i na maturitním plese. A pak se škola rozrostla o Sošku, přišlo oživení díky novým mladším kolegům Márovi, Lence, Lucce, Tomášovi a dalším. To vše pozitivně vnímali i naši studenti. Náčelník byl trochu pes, ale nechal nás dělat, cokoliv jsme vymysleli.

A tak rád vzpomínám na cykláky, splouvání Vltavy, lyžařské kurzy, turistiku v Dolomitech, zájezdy k moři s beach volejbalem, adaptační kurzy, PZV, stužkovací a maturitní večírky, výměnné zájezdy do Trstené, sportovní klání proti študákům a na mnoho nepublikovatelných zážitků. Krásné vzpomínky mám i na bezva kolegy a mnoho studentek a studentů. Klidně bych si to dal ještě jednou.

Tomáš Petráček, 1986-1990, v současnosti teolog, vysokoškolský pedagog, kněz a církevní historik

Na hořícké gymnázium, tehdy malé, jedno z nejmenších v Československu, mělo jen sedm tříd, a zrovna náš ročník byl spojený, takže nás bylo 40 v učebně, uchovávám spoustu krásných vzpomínek a není to jenom tím, že časem vyblednou ty horší. Hnusné, lepkavé bezčasí pozdní normalizace druhé poloviny 80. let se díky lidsky zralým a inspirativním osobnostem v učitelském sboru, za všechny bych jmenoval našeho třídního učitele Jiřího Šafránka a češtinářku Marii Noskovou, a díky dost divoké partě, která se ve třídě, kde na tehdejší gymply bylo netradičně 20 kluků, dalo nejen přežít ale i skutečně prožít.

A prožili jsme toho hodně a prožili jsme to velmi intenzivně. Naši učitelé to s námi občas neměli vůbec lehké. Některé věci jsou dnes obtížně vysvětlitelné, například když ve scéně v rámci PZV na motivy oblíbeného televizního seriálu měl Robin Hood a jeho druhové největší radost z uloupeného toaletního papíru a hygienických vložek (protože obojí bylo tehdy nedostupné nedostatkové zboží), nebo když jsme jako reakci na neustálé poznámky, že jako gymnazisté studujeme za dělnické peníze, dali na naše stužky maturitního ročníku budovatelské heslo 50. let „roztočíme kola výroby“.

Jako třešinka na dortu jsme mohli jako čtvrtáci prožít listopad 1989, který byl na hoříckých středních školách velmi dobrodružný, a na vysoké školy na podzim příštího roku nastupovat

už s prakticky neomezenými možnostmi a spoustou nadějných vyhlídek, na které nás hořický gympl dobře připravil.

Ondřej Stuchlík, 1997- 2005, v současnosti technický ředitel DATAMOLE

Byla to nezapomenutelná životní etapa. Především vzpomínám na mimoškolní akce jako lyžařské a vodácké výcviky nebo cyklovýlety, které byly skvěle zorganizované, výborně vedené, utužovali kolektiv a zlepšovali mezilidské vztahy, a to jak mezi spolužáky, tak mezi studenty a učiteli. Zároveň se nám dostávalo silné podpory směrem ke školní kapele, se kterou jsme účinkovali i několik let po maturitě.

Hořické gymnázium vynikalo hlavně osobním přístupem a nadstandardními vztahy mezi studenty a učiteli. Mnohokrát jsme na vysoké škole se spolužáky probírali školu střední a na základě této zkušenosti si troufnu tvrdit, že hořické gymnázium bylo v tomto ohledu unikátní, za což patří můj dík všem učitelům, se kterými jsem měl tu čest tuto životní etapu strávit.

Karel Knap, 1989-1993, v současnosti přední český sportovní novinář

V hlavě mi uvízla a život mi kouzelně ovlivnila jedna svérázná osoba. Věra Červenková.

Veselá paní dělala z hodin angličtiny show. A taky mě při ranním doučování skvěle připravovala na přijímačky na vysokou. Její "nalejvárna" se mi v budoucnu mnohokrát vyplatila.

S kolegyní z lineckého gymnázia uspořádala soutěž o studijní pobyt v Anglii. Jako šťastný vítěz jsem pak o prázdninách strávil měsíc v parádním areálu Concord College nedaleko Shrewsbury.

Osmnáctileté pako z Dobré Vody u Hořic se ocitlo v říši divů.

Díky Marii Noskové, třídní učitelce, i Věře Červenkové. Díky hořickému Gymplu.

Jan Calta, 2007-2011, první vítěz televizní lyžařské soutěže s ČT Sport na vrchol, v současnosti učitel Aj/Tv

Na Hořice a gympl milerád vzpomínám. Byla to pro mě životní etapa naplněná příjemnou rodinnou atmosférou ve škole, efektivní přípravou na vysokou školu v hodinách, ale také sportem ve volném čase a vytvořením si mnoha přátelství. Nikdy nezapomenu na učitele, kteří uměli motivovat a zasít semínka, která mi dala životní směr a jsem moc rád, že se naše cesty mohly protnout.

Lenka Buštová, 2004-2012, v současnosti instruktorka lyžování v Japonsku a Kanadě

Dostalo se nám nemálo drahocenných znalostí. I když jsme tehdy nevěřili, že se nám to může jednou hodit a hlasitě si mysleli své, dnes nejednou zamáčkne slzu při hořké vzpomínce na tuto nehoráznou křivdu. Vedle té velké hromady poznatků všeho druhu, které nám gymnázium naložilo, přineslo do našich světů něco mnohem důležitějšího.

Troufám si tvrdit, že to neplatí jen pro naši třídu. Za ty roky, během kterých se z nás, vykulených capartů, stali ti děsiví maturanti, vznikla přátelství, která trvají dodnes. Zvládli jsme společně vytvořit neuvěřitelné množství povětšinou krásných vzpomínek, které nás spojily navždy.

Tomáš Bečvář, 2006-2014, v současnosti doktorand Univerzity Karlovy , obor parazitologie
Studium na gymnáziu v Hořicích považuji za jedno z dosud nejlepších období ve svém životě. Pohodová atmosféra, ať už v kolektivu spolužáků, nebo ve vztahu žák-učitel, mi pomohla udělat si mnoho přátel, se kterými jsem dosud v kontaktu a pomohlo mi rozvinout jak mou akademickou, tak sportovní stránku. Jsem rád, že jsem mohl chodit do školy právě tam.

Jiří Šafránek, bývalý student a poté učitel Gymnázia v Hořicích. V letech 1968 – 1970 byl ředitelem gymnázia.

„Je to takový můj druhý domov. Byla to škola, kterou jsem měl rád a kterou jsem si myslel, že pomůžu vybudovat. Byla to škola malá, ale taková rodinná. O všem jsme věděli a kolektivně jsme rozhodovali. Škoda jen, že jsme nebyli lépe vybaveni.

Do roku 1968 vedla elektřina po zdi, okna se nemohla otevírat, aby nevypadla, topilo se kamny a občas byla zima. Kabinety na konci chodby byly malé a tmavé. Vybavení na gymnáziu v Hradci Králové bylo mnohem lepší. Ale naše malá škola měla stejně kvalitní žáky a někdy i lepší. A vyučující taktéž. Zkrátka to byla moje škola, byl jsem na ní rád a lidi, kteří tam učili, byli velmi dobří.“

Iva Mejdrová, 2006-2010, vítězka Česká hlava 2018, v současnosti vědkyně

Gymnázium a hlavně naše třídní Dr. Bednářová mně daly směr, kterým jsem se vydala ve studiu. Dalo mi i přátelství, z nichž některá trvají dodnes.

Jitka Čípová, učitelka 1968-2010, v současnosti v důchodu

Práce se studenty pro mne byla prací krásnou a smysluplnou. I když jsem učila hlavně fyziku, která asi nebude nikdy patřit k oblíbeným předmětům, setkala jsem se většinou s mladými lidmi, kteří se s ní snažili poprat, a našli se i tací, kteří vítězili. Své působení na gymnáziu jsem ukončila v roce 2010. Se svými studenty a kolegy jsem prožila 42 let plných prožitků, zážitků, radostí a někdy i smutků a za to všem děkuji. Bylo to moc fajn být s vámi.

Marie Nosková, učitelka 1975-2012, v současnosti v důchodu

Vzpomínám na úžasnou partu kantorů, vždy ochotných něco podnikat – se studenty nebo s kolegy. V pedagogickém procesu se předbíhali, kdo toho pro „děti“ udělá víc, mezi sebou svérázně slavili kulatiny, svatby, přivítání nového kolegy, cestu do družební Trstené, přivítání Slováků u nás... Vše s převleky, s programem, se zpíváním a s hodokvasem.

Hlavně se mi vybaví studenti. Nadaní, tvůrčí, myslící lidé se smyslem pro humor, diskutující a kritičtí. Psali básně a krásné slohovky, vydávali Tempus, recitovali a vítězili v olympiádách čj. Nebo si vyráběli taháky a falešné omluvenky. Milovala jsem to!